Reportaj FĂRĂ TITLU

Stadionul nostru drag...

Noul, în peisajul patriei, nu ajunge bine să uimească, căci mereu apare altul. Peste noapte, pe întinderea unde mai ieri vîntul mîna scaieții uscați, s-a ridicat o uzină, pe un loc viran a apărut schela unui bloc, dincolo o școală nouă iar undeva departe, unde dealul se împreună cu șesul, albul imaculat al unui cămin cultural marchează încă o victorie asupra trecutului. Se schimbă peisajul și odată cu el omul. N. Bălcescu spunea cîndva: „Robi am fost..." Azi putem adăuga: „dar am biruit urgia veacurilor". Argatul de ieri, minerul din „Valea Plîngerii" sau „Țara de Piatră", muncitorul din uzina mizeră și întunecată, neînfricatul ceferist sau petrolist — azi, trăiesc muncesc și gîndesc altfel. Altele sînt preocupările lor. Bucuria traiului liber, a muncii descătușate din lanțurile robiei capitaliste, se cere exteriorizată, ceea ce dă prilej de multiple manifestări. Un mijloc — sportul. El e prezent nu numai în lexicul cotidian al omului nou, ci a devenit o obișnuință necesară. In ceasul de răgaz iată-l pe stadion spectator, începător, performer. In producție, gimnastica reîmprospătează forțele a mii și mii. Sau privește-l vorbind în faptul serii, cu mîndrie paternă de primul succes al fiului său.

★

Peste Ceahlău s-au lăsat umbrele înserării. Pe versantul răsăritean și-n vale domnea cîndva întunericul cel mai adînc și foamea cea mai aspră. Betonul, fierul au brăzdat vertical peisajul. Undeva lîngă Suceava tinerii joacă pentru prima oară handbal. In satul Mitoc, într-o dimineață au venit sportivii bîrlădeni. Cot la cot cu colectiviștii au strîns recolta. In cumpăna amurgului s-au întrecut și pe terenul de sport, la volei și baschet.

Dealurile roase de vînturi, privesc mirate. Lanuri, lanuri, nesfîrșite lanuri. Mecanizatorii de la G.A.S. Dorobanțu au hotărît să economisească pînă la sfîrșitul anului cu mult peste un sfert de milion, sportivii stațiunii fiind în frunte. La Babadag, fruntași în muncă sînt mulți. Printre ei, tractoristul Ioan Degeratu, fotbalist, șoferul Vasile Valeriu, voleibalist. La Altîn-Tepe localnicii au inaugurat de curînd un bazin de înot. In celălalt capăt de țară, unde fagul coboară pînă-n margine de așezare omenească, se joacă „Cupa satului bănățean". Aproape 60 de echipe de fotbal din raionul Reșița își dispută întîietatea. In Gîrliște, lîngă Reșița, se ridică o nouă construcție sportivă. Ieri, trudă fără de orizont, iar rachiul balsam al uitării. Azi, viață îmbelșugată, preocupări multiple, construcții sportive. La Bocșa Vasioviei, frații Truppel au intrat în lotul de juniori al Republicii la tenis de masă. Doi tineri dintr-un fund de țară într-un lot al țării. Se putea măcar visa la așa ceva înainte? Orice marginalii sînt de prisos.

Peste munți și dealuri, în Valea Hîrtibaciului, azi sînt 45 de terenuri de fotbal și 34 de asociații sportive într-un raion. Zilele acestea s-au constituit încă două noi asociații sportive la Ichișul Vechi și Somartin. Sport, tocmai acolo unde mai înainte tronau cele două gemene, ignoranța și analfabetismul.

In nord, unde bradul stă cocoțat în vîrf de stîncă, oamenii sînt zgîrciți la vorbă. Răspund mai bine cu fapte. Sportivii de la Cristești în frunte cu Andrei Fülöp, președintele asociației sportive, și-au construit lîngă terenul existent un vestiar cu instalații moderne. Cei din Vărgata, aidoma. La Miercurea Niraj localnicii au ridicat o popicărie olimpică cu pistă de bitum.

Acolo, unde prunii dau acum în pîrg, colorînd verde-albăstrui dealurile, în raionul Curtea de Argeș, sportivii au construit prin 12.000 ore de muncă patriotică, încă cinci terenuri de fotbal, două de volei și unul... de tenis de cîmp. Nu e o greșeală de tipar. Mîna bătătorită și puternică a țăranului a smuls pentru totdeauna racheta din mîna puhavă a boierului.

Am putea înșirui încă multe fapte pe răbojul erei noastre, dar ele sînt de acum cunoscute. Iată fructele zilelor noastre! Soarele, ce a răsărit acum un deceniu și jumătate, strălucește din ce în ce mai puternic, luminîndu-ne drumul spre o viață rodnică, bogată și fericită. E răsăritul fără de apus.

OTTO BENKÖ

Acum, e tot ce poate fi mai simplu! Te urci în tramvai și peste cîteva minute te întîmpină, familiare,... tribunele. Ești din nou oaspetele marelui stadion „23 August" spre care pasiunea de entuziast suporter al Petrolului sau Progresului te-a îndemnat să-ți porți, nu o dată, pașii în zilele „de meci". Dar, de fiecare dată, privirile zăbovesc cu aceeași emoție și nespusă bucurie pe uriașul oval de beton, pe gazonul verde al terenului, pe pista de atletism. Și-ți amintești de prima zi...

★

...Inceput de august, 1953! Trompetii vesteau deschiderea Festivalului. Veniseră la București soli ai tineretului din toată lumea. Printre ei, mulți sportivi, campioni și recordmani mondiali. S-au întîlnit — ce splendidă inaugurare! — pe acest stadion căruia constructorii i-au dat numele de „23 August". Era o mare de flamuri. Pe stadion, se desfășura marea paradă a celor peste 4300 de sportivi din 54 de țări. Care dintre zecile de mii de spectatori n-a simțit atunci un puternic simțămînt de mîndrie? Stadionul scăldat de soare părea o imensă copertă a unei cărți de basme. Dar, nu. Era adevăratul Bucureștiul nostru drag înscrisese pe harta sa o minunată construcție sportivă. Așa a fost în prima zi. Dar, mai înainte?...

★

Ne povestea o dată maestrul emerit al sportului Dinu Cristea despre groapa Vergului, așa cum a cunoscut-o el în anii aceia grei cînd alerga în picioarele goale, cînd îndura atîtea și-atîtea umilințe... Îți aduci aminte „nea" Dinule? Ne povesteai cum a hotărît o dată stăpînirea de-atunci să facă în groapa Vergului un mare stadion sportiv și a pus chiar un... panou înfățișînd viitoarea bază sportivă. A rămas acolo panoul, în bătaia vîntului și a ploilor. Și, în groapa Vergului continua să domnească jaful, mizeria. Tot dumneata ne spuneai și cum și-a făcut Malaxa fîșia de asfalt pe strada mozîrloasă. Atît asfalt cît să treacă el cu mașina. Pentru muncitorii actualelor uzine „23 August" lăsase doar noroiul străzii. Ai scris „nea" Dinule acum șase ani în coloanele ziarului nostru: UN VIS CARE SE VA IMPLINI. Am răsfoit colecția. Da. Așa scriai: „Visam să apară în acele locuri un parc de cultură și sport cum văzusem numai la Moscova"... Și, l-ai văzut. L-au ridicat harnicii brigadieri doar în cîteva luni! A fost răspunsul entuziast a mii și mii de tineri la grija deosebită pe care partidul și guvernul o arătase încă odată tinerei noastre mișcări de cultură fizică și sport.

★

Povestea stadionului „23 August" a început tot în anul 1953. Erau zile de februarie. O iarnă aspră stăruia încă pe meleagurile bucureștene. Dar, căldura din inimile harnicilor brigadieri a fost mult mai puternică. Nu trecuseră decît cîteva zile de la apariția Comunicatului Consiliului de Miniștri și pe pămînturile răscolite de cupele excavatoarelor din groapa Vergului, primele brigăzi de tineri constructori începuseră bătălia pentru ridicarea celui mai mare stadion al țării. Poți oare uita acele zile? De cîte ori n-am poposit acolo, în mijlocul miilor de tineri cu salopete albastre ca cerul acelui hotar de primăvară? Au venit brigadieri din toată țara. Nu era ușoară munca. Mai ales, la început. Tribunele cu zeci de mii de locuri, terenul cu gazonul verde, aleile neîncheiate de frumoase ale parcului, celelalte baze sportive se aflau în... planurile arhitecților dar și în inimile brigadierilor.

...Și, stadionul prindea să se contureze. Mereu mai mulți tineri veneau să muncească acolo. I-am întîlnit — ce amintiri plăcute! — și pe mulți dintre sportivii fruntași ai țării. Cîte ceasuri n-am petrecut împreună cu fotbaliștii Rapidului, cu cei de la U.T.A. sau de la I. C. Frimu-Sinaia? Sportivii cluburilor Dinamo, C.C.A., Petrolul sau Progresul munceau cu tragere de inimă pe locurile unde aveau să joace cu cîteva luni de zile mai tîrziu.

In zilele acelea, peste fosta groapă a Vergului se înălța nu numai stadionul „23 August" ci un mare parc cultural-sportiv despre care participanții la Festivalul Tineretului și toți oaspeții străini aveau să spună că este unul din cele mai frumoase lucruri pe care le-au văzut în viața lor.

Parcă și acum aud cîntecul acela care acoperea zgomotul excavatoarelor și al mașinilor: „Noi, urmașii lui Vasile Roaită"...

★

Au trecut șase ani! Cîte competiții nu s-au desfășurat în acest timp pe stadionul „23 August", Dar nu numai pe stadion. Parcul de cultură și sport „23 August" — această minunată construcție realizată în anii regimului nostru democrat-popular la îndemnul partidului și guvernului — cuprinde în afara stadionului, numeroase alte baze sportive. Să facem împreună o mică „statistică": 6 terenuri de fotbal, 6 de baschet, 4 de volei, 4 de tenis, un teren de handbal redus, terenuri reduse de fotbal, baschet și volei pentru copii, turnul de parașutism înalt de 85 de metri... Nu, n-am uitat să vorbim și despre una din ultimele mari realizări în domeniul sportiv: patinoarul artificial cu tribune cu o capacitate de 10.000 de locuri — o nouă mîndrie a mișcării noastre sportive.

...Totul pare acum atît de simplu, firesc! Așa cum firești apar astăzi altitea lucruri minunate, atîtea realizări pe care cu ani în urmă le doream doar, le trăiam doar în visurile noastre, neștiind că odată le vom vedea aevea...

D. GIRLEȘTEANU

DE JOI DIMINEAȚA

Expoziția „15 ani de sport în patria noastră"...

...atrage atenția bucureștenilor

Bulevardul Bălcescu. Universitatea... De joi dimineață animația este parcă și mai mare pe această porțiune a uneia dintre principalele artere ale Bucureștiului. Trecătorii se opresc și fac zid viu în fața marii clădiri, privind panourile care acoperă o latură întreagă a fațadei. EXPOZIȚIA „15 ANI DE SPORT IN PATRIA NOASTRĂ". Aceasta atrage atenția miilor de trecători prin Piața Bălcescu.

A fost o frumoasă inițiativă a Consiliului General al U.C.F.S. de a organiza în cinstea celei de a 15-a aniversări a zilei Eliberării o expoziție volantă, de stradă, care să ilustreze progresele obținute de mișcarea noastră sportivă în acest deceniu și jumătate.

Expoziția reușește să redea sugestiv, pe 16 panouri mari, drumul pe care l-a parcurs sportul românesc în această perioadă, marile sale succese repurtate în domeniul activității de masă și de performanță.

Un material documentar bogat, constînd din numeroase fotografii și grafice, poartă pe spectatori de la primele începuturi ale activității sportive de masă, pînă la marile competiții ale zilelor noastre, îi amintește succesele de răsunet obținute de sportivii români, ilustrează dezvoltarea vertiginoasă a mișcării sportive din patria noastră.

Tematica bogată, îmbinarea reușită a fotografiilor, graficelor și textelor, prezentarea atrăgătoare, sortesc succesului această expoziție care se va bucura, fără îndoială, de o bună primire din partea tuturor iubitorilor sportului.

Bucuria motocicliștilor din Lipova

Ion Lăzărescu nu visase niciodată în copilăria sa chinuită — acum vreo 20 de ani — să aibă o motocicletă. Îi plăcea și bicicleta. Și știa să meargă pe ea, dar părinții nu aveau bani să i-o cumpere. De motocicletă nici vorbă nu putea fi.

Dar a venit marea zi a Eliberării. Lui Ion Lăzărescu ca și întregului popor muncitor, 23 August 1944 i-a adus fericire, bucurie și o viață nouă. Ca muncitor mecanic la atelierele C.F.R. Timișoara, el a știut să-și gospodărească astfel salariul încît să-și poată realiza o mare dorință: să-și ia o motocicletă.

...Au trecut anii. Ion Lăzărescu devenise un pasionat al sportului cu motor și împreună cu prietenii săi din Lipova, Petru Sever și Constantin Tubucanu, cu sprijinul președintelui asociației sportive, „Șoimii", Nicolae Groza, au înființat prima secție de moto din țară în mediul rural. Mare a fost bucuria lui Ion Lăzărescu și a celorlalți sportivi din secție cînd în Lipova s-a organizat prima întrecere motociclistă. Lăzărescu nu era numai concurent, ci și antrenor, organizator și... mecanic. Întreaga comună a fost „în picioare" și după concurs, numeroși tineri au cerut înscrierea în secția de moto a asociației. De atunci s-au mai organizat multe concursuri și toate s-au bucurat de un mare succes.

La începutul primăverii motocicliștii din Lipova au primit o veste care le-a umplut inima de bucurie: în magazia gării se aflau două motociclete noi (o Jawa de 175 cmc și una de 250 cmc) trimise de către Federația Română de Motociclism, primei secții de moto din țară din mediul rural.

...In Lipova se vor organiza tot mai multe curse de motociclete. Tineretul din comună este vesel. El muncește, face sport, se bucură din plin de primăvara vieții.

I. O.

In cinstea măreței sărbători

De 25 de ani practic „jocul în 15". Din fragedă copilărie sînt un îndrăgostit al rugbiului, sport care în trecute vremuri era practicat doar de un mănunchi de tineri entuziaști și care și-a început, la noi, adevărata lui viață de-abia după 23 August 1944. Multe satisfacții mi-a adus acest sport, după eliberarea patriei noastre. Printre altele, am ajuns să fiu distins cu înaltul titlu de maestru emerit al sportului. Sub ochii mei cresc azi zeci și sute de noi cadre de nădejde ale acestei discipline sportive. Azi, ca antrenor mă ocup și eu de creșterea noilor vlăstare și cu ocazia celei de a XV-a aniversări a măreței zile de 23 August îmi iau angajamentul ca pe viitor să muncesc cu și mai multă rîvnă pentru propășirea rugbiului românesc.

GH. PIRCALABESCU
maestru emerit al sportului

Mă număr printre sportivii noi, ai noii Românii. Ca și ceilalți sportivi ai țării noastre, în condițiile minunate de dezvoltare create de regimul democrat-popular, am putut să învăț, am putut să fac sport, am putut să-mi duc la îndeplinire pînă și visurile cele mai îndrăznețe la care, cu ani în urmă, cei mai vîrstnici ca mine, nici măcar nu se puteau gîndi.

In felul acesta, an de an, am putut urca treptele măiestriei sportive, ajungînd recordmană a lumii și campioană europeană la săritura în înălțime.

Ca o mulțumire pentru toate aceste condiții minunate de activitate ce le-am avut la dispoziție, mă angajez să nu precupețesc nici un efort pentru a-mi îmbunătăți necontenit performanțele, iar la anul, pe „Stadio dei Centomila" din Roma să cuceresc pentru patria noastră dragă titlul olimpic la săritura în înălțime. Închin performanța mea realizată la săritura în înălțime, cu ocazia campionatelor republicane, măreței noastre sărbători, ziua de 23 August.

IOLANDA BALAȘ
maestră emerită a sportului

Cînd oamenii muncii din Capitala patriei noaste vor defila prin fața tribunelor din piața Stalin, aducînd prinos de recunoștință partidului pentru viața fericită de azi, o parte dintre trăgători vor fi departe de granițele țării, în Elveția, unde vor căuta să obțină rezultate cît mai bune la campionatele europene de tir. Alții vor pleca în Italia.

In aceste zile, cînd întregul popor cîntă fericirea vieții noi, vreau să fac auzit și angajamentul meu, drept mulțumire pentru tot ceea ce mi-a dat regimul de democrație populară. Mă voi strădui din toate puterile să-mi îmbunătățesc pregătirea tehnică sportivă, să aduc patriei noi victorii de prestigiu acum la campionatele europene, ca și la Jocurile Olimpice din anul viitor.

ȘTEFAN PETRESCU
maestru emerit al sportului,

Eram în 1956, la începutul lunii iulie, cînd la Frankfurt pe Main, în R. F. Germană, echipa reprezentativă de handbal a țării noastre devenea campioană mondială. Priveam steagul nostru înălțat sus pe catarg și simțeam în colțurile ochilor jucîndu-mi lacrimile.

M-am gîndit în clipele acelea emoționante că, strălucitul rezultat pe care noi cele 15 handbaliste îl obținusem în cadrul campionatului mondial este consecința, în primul rînd a excelentelor condițiuni de pregătire pe care le-am avut asigurate, datorită grijii permanente a iubitului nostru partid față de mișcarea sportivă din țara noastră.

Astăzi, în prag de sărbătoare, gîndul meu se îndreaptă către partid, căruia îi aduc o fierbinte mulțumire pentru sprijinul și îndrumarea acordată mișcării noastre sportive, angajîndu-mă să mă pregătesc temeinic pentru a apăra și în viitor cu cinste culorile patriei.

ELENA JIANU
maestră emerită a sportului

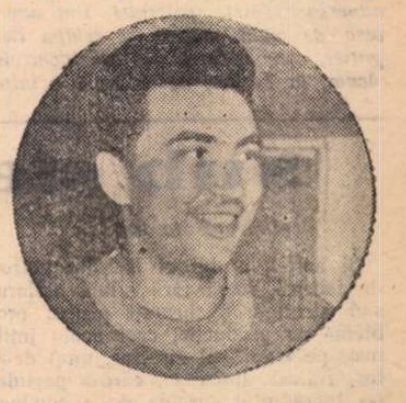

De peste 150 de ori am îmbrăcat tricoul cu stema Republicii noastre dragi. Condițiile minunate de activitate pe care regimul nostru democrat-popular le-a pus la dispoziția sportivilor, m-au ajutat să-mi ridic neîncetat măiestria sportivă și în același timp să pot studia temeinic. Am urmat cursurile Institutului de Cultură Fizică pe care l-am absolvit în 1954, iar acum sînt asistent la acest institut. Cu ocazia mereu sărbători a poporului nostru, îmi îndrept gîndul cu recunoștință către partidul nostru iubit, care ne conduce cu înțelepciune pe calea luminoasă a socialismului.

Peste cîteva săptămîni se va desfășura la Paris „Cupa Continentelor" la volei. Nu voi precupeți nici un efort ca la această importantă competiție să joc cît mai bine și împreună cu ceilalți sportivi români să întărim prestigiul voleiului nostru

ȘTEFAN ROMAN
maestru emerit al sportului